

Даниял кітабы - Сексенінші нөмір

Аяндардың соңы мен басталуы: Эллен Уайттың 1884 жылғы соңғы ашық аяны және оның маңызы

Jeff Pippenger

2024-02-13

1884 жылы Эллен Уайт өзінің соңғы ашық көрінісін алды. Ол Орегон штатының Портленд қаласында берілді. Оның алғашқы ашық көрінісі 1844 жылы Мэн штатының Портленд қаласында берілген еді. Иса әрдайым бір нәрсенің соңын оның басталуымен бейнелейді.

1844 жылы уақыттың өтуінен көп ұзамай-ақ маған алғашқы аяным берілді. Мен Портлендте Мәсіхтегі қымбатты қарындас, жүрегі менікімен біте қайнасқан Хейнс ханымның үйінде қонақта едім; бесеуіміз, бәріміз де әйелдер, отбасылық мінәжат орнының алдында тыныш тізерлеп отырғанбыз. Біз дұға етіп жатқанда, Құдайдың күдіреті маған бұрын-соңды ешқашан сезінбегенімдей түсті.

«Мені айналамның нұрға бөленгендей болып, жерден барған сайын жоғары көтеріліп бара жатқандай көрінді. Мен дүниедегі адвент халқын көру үшін бұрылып қарадым, бірақ оларды таба алмадым. Сол кезде бір дауыс маған: “Тағы қара, әрі сәл жоғарырақ қара”, — деді. Сонда мен көзімді жоғары көтеріп, дүниеден биікке көтерілген түзу әрі тар жолды көрдім. Осы жолмен адвент халқы жолдың арғы шетінде тұрған қалаға қарай сапар шегіп бара жатты. Жолдың бас жағында, олардың артында, жарқын бір нұр орнатылған еді; періште маған бұл нұрдың “түн ортасындағы айқай” екенін айтты. [ҚАРАҢЫЗ: МАТАЙ 25:6.] Бұл нұр бүкіл жол бойына сәулесін шашып, олардың сүрінбеуі үшін аяқтарына жарық беріп тұрды.

«Егер олар өздерінің көздерін дәл алдарында болып, оларды қалаға бастап бара жатқан Исаға қадап тұрса, аман еді. Бірақ көп ұзамай кейбіреулері шаршап, қаланың әлі тым алыс екенін айтып, оған бұдан бұрын кіріп үлгереміз деп күткендерін білдірді. Сонда Иса Өзінің даңқты оң қолын көтеріп, оларды жігерлендіретін; ал Оның қолынан адвент тобын үстінен тербеле жарқыраған бір нұр шығатын, сонда олар: “Аллилуйя!” — деп дауыстайтын. Басқалары болса, ойланбастан, арттарындағы нұрды теріске шығарып, бізді осынша жерге дейін бастап келген Құдай емес деді. Солардың артындағы нұр сөніп қалды да, аяқтарының асты мүлде қараңғылыққа оранып, олар сүрініп, межеден де, Исадан да көз жазып қалып, жолдан төмендегі қараңғы да зұлым дүниеге құлап түсті». Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Эллен Уайттың немересі Артур Л. Уайт жазған алты томдық өмірбаянда ол Джон Лафбороның 1893 жылғы Бас конференция сессиясында айтқан мәлімдемесін келтіреді.

«Лафборо тоғыз жыл өткен соң Бас конференция сессиясында сөз сөйлегенінде былай деді: “Мен Уайт әпкені аян үстінде шамамен елу рет көрдім. Алғашқысы шамамен қырық жыл бұрын болды.... Оның көпшілік алдында берілген соңғы аяны 1884 жылы Орегон штатының Портленд қаласындағы лагерь жиналысының алаңында болды”».

Ellen White Biography, 3-том, 256-бет.

Ол 1884 жылдан кейін де түстер мен аяндар көретін болды, бірақ жұрт алдында болған аяндар басталғанынан тура қырық жыл өткен соң дәл аяқталды, әрі ашық аяндардың басталуы да, аяқталуы да Портленд деп аталған қалаларда болды. Алғашқы қала Америка Құрама Штаттарының шығыс жағалауында болса, соңғы қала батыс жағалауында еді. Кейбіреулер бұл жайтты адамдық кездейсоқтықтан өзге ештеңе білдірмейді деп дәлелдеуге тырысуы мүмкін, ал басқалары ашық аяндардың мақсаты орындалғандықтан, Жаратқан Ие оларды қырық жылдан кейін тоқтатты деп уәж айтуы мүмкін.

Нақты себеп — Миллерит қозғалысына берілген пайғамбарлық сыйына қарсы бағынбаушылық пен бүліктің күшеюінде.

«Мен Оклендке келгеннен кейін, Баттл-Криктегі жағдайдың күйіне байланысты қатты ауыртпалық сезіндім, ал өзім әлсіз болып, сендерге жәрдем беруге дәрменсіз едім. Мен сенімсіздіктің ашытқысы әрекет етіп жатқанын білдім. Құдай Сөзінің айқын өсиеттерін елемегендер, өздерін сол Сөзге құлақ асуға үндеген куәліктерді де елемей жүрді. Өткен қыста Хилдсбергке барғанымда, мен көп дұғада болып, мазасыздық пен қайғының ауыр жүгін көтердім. Бірақ бір күні мен дұға үстінде болғанымда, Жаратқан Ие қараңғылықты серпіп тастады, де бөлмені зор нұрға толтырды. Қасымда Құдайдың бір періштесі тұрды, ал мен өзімді Баттл-Крикте жүргендей сезіндім. Мен сендердің кеңестерінде болдым; айтылған сөздерді естідім, егер Құдай қаласа, мәңгі есімнен өшіріліп тасталса екен деп тілейтіндей нәрселерді көрдім де естідім. Жаным соншалық жараланды, не істерімді де, не айтарымды да білмедім. Кейбір нәрселерді айта алмаймын. Маған бұл туралы ешкімге білдірмеу бұйырылды, өйткені әлі көп нәрсе ашылуға тиіс еді.»

«Маған өзіме берілген нұрды жинап, оның сәулелерін Құдайдың халқына шашырату айтылды. Мен мұны мерзімді басылымдардағы мақалалар арқылы істеп келемін. Айлар бойы күн сайын дерлік таңғы сағат үште тұрып, Батл-Крикте маған соңғы екі куәлік берілгеннен кейін жазылған әртүрлі материалдарды жинадым. Мен бұл мәселелерді қағазға түсіріп, сендерге асығыс жөнелттім; бірақ өзіме тиісті түрде қамқорлық жасауды елемей қойдым, соның салдарынан жүктің ауыртпалығы астында қалжырап құладым; сондықтан менің жазбаларымның бәрі Жалпы конференцияға дейін сендерге жететіндей болып толық аяқталмай қалды.

«Тағы да, дұға үстінде болғанымда, Жаратқан Ие Өзін ашып көрсетті. Мен тағы да Батл-Крикте болдым. Мен көптеген үйлерде болып, дастархандарыңыздың маңында айтқан сөздеріңізді естідім. Қазір олардың егжей-тегжейін айтуға еркім жоқ. Оларды атауға ешқашан мәжбүр болмасам екен деп үміттенемін. Сондай-ақ маған аса әсерлі бірнеше түс берілді. »

«Сіздер Құдайдың үні ретінде қай дауысты мойындайсыздар? Иенің сіздердің қателіктеріңізді түзетіп, ұстанып келе жатқан жолдарыңызды қандай күйде болса, солай көрсету үшін сақтап қойған қандай күші бар? Шіркеуде әрекет ететін қандай күші бар? Егер сіздер анық еместіктің әрбір көлеңкесі мен күмәннің әрбір мүмкіндігі жойылғанша

сенуден бас тартсаңыздар, онда ешқашан да сенбейсіздер. Кемел білімді талап ететін күмән ешқашан сенімге бой ұсынбайды. Сенім дәлелге сүйенеді, бірақ айқын көрсетілімге емес. Ие бізден, маңайымызда бізді қарама-қарсы жолға түсуге үгіттейтін өзге дауыстар жан-жағымызды қоршап тұрған кезде, парыздың үніне мойынсұнуымызды талап етеді. Құдайдан сөйлейтін дауысты айыра білу үшін бізден шынайы, ыждағатты көңіл қою талап етіледі. Бейімділікке қарсы тұрып, оны жеңуіміз және ар-ожданның үніне ешқандай дауласусыз да, ымырасыз да мойынсұнуымыз керек, әйтпесе оның түрткілері тыйылып, ерік пен серпін билейтін болады. Иенің сөзі бізге — Оның Рухына қарсыласпаған, тыңдамауға да, мойынсұнбауға да бекінбеген бәрімізге келеді. Бұл үн ескертулерде, кеңестерде, әшкерелеулерде естіледі. Бұл — Иенің Өз халқына арналған нұр хабары. Егер біз қаттырақ шақыруларды немесе жақсырақ мүмкіндіктерді күтетін болсақ, нұр бізден алынып, біз қараңғылықта қалдырылуымыз мүмкін». Testimonies, 5-том, 68.

Уайт қарындас егер оның пайғамбар әйел ретіндегі қызметіне қарсы жалғасқан бүлік көрініс табатын болса, «нұр кері қайтарылуы мүмкін, сонда» Лаодикиялық адвентизм «қараңғылықта қалдырылар еді» деп көрсетті. 1915 жылы нұр кері қайтарылды. Құдай қашан қаласа, сол кезде пайғамбарды не пайғамбар әйелді көтеріп шығаруға толық құдіретті болды және солай болып қала береді. Ол Илиястан кейін Елішені көтеріп шығарды, бірақ 1915 жылдан кейін тірі пайғамбар көтерілген жоқ, өйткені Жаратқан Ие «нұрды кері қайтарды».

Уайт апайдың түстері мен көріністеріне келсек, үш кезең болды. Алғашқы қырық жылдық кезеңде көріністер көпшілік алдында болып отырды; мұның мақсаты — көріністер болған кезде қатысқан адамдардың санасында осы рухани дарынның ақиқаттығын орнықтырумен байланысты еді. Ал 1884 жылдан бастап, 1915 жылғы қайтыс болғанына дейін, Құдай халқының тәлімденуі үшін берілген көріністер мен түстер әлі де беріліп отырды, бірақ олар жекелей жағдайда берілді. Үшінші кезең 1915 жылы басталып, Лаодикиялық адвентизмнің діннен безушілік қараңғылығында болғанын дәлелдейтін айғақ ұсынды.

Ежелгі Израил қазіргі Израилді бейнелейді, әрі Ели мен оның екі ұлы — Хофни мен Пінехас арқылы көрсетілген, бүліктің әбден өршіген кезеңінде «ашық аян болмады». Мұның себебі олардың сорақы мойынсұнбаушылығы мен бүлігі еді. Құдай өзгермейді.

«Елидің әулетіне тағы бір ескерту берілуге тиіс болды. Құдай бас діни қызметкермен де, оның ұлдарымен де тілдесе алмады; олардың күнәлары қалың бұлттай болып, Оның Киелі Рухының қатысуын бөгеп тастаған еді. Алайда зұлымдықтың қақ ортасында бала Самуил Көкке адал болып қалды, әрі Елидің әулетіне шығарылған айыптау үкімі Самуилге Ең Жоғарғының пайғамбары ретіндегі тапсырма болды.»

“Сол күндері Жаратқан Иенің сөзі сирек еді; ашық аян болмады. Сол уақытта Ели өз орнында жатқан-ды, ал оның көздері күнгірт тартып, көре алмайтын болды; әрі Құдайдың шамы Жаратқан Иенің ғибадатханасында, Құдайдың сандығы тұрған жерде, әлі өшпей тұрғанда, Самуил де ұйықтауға жатқан еді; сонда Жаратқан Ие Самуилді шақырды’. Дауысты Елидің даусы деп ойлаған бала дереу діни қызметкердің төсегіне

қарай жүгіріп барып: ‘Міне, мен мұндамын; өйткені сен мені шақырдың’,— деді. Жауабы: ‘Мен шақырған жоқпын, ұлым; қайтадан жата ғой’,— болды. Самуил үш рет шақырылды, және ол үш рет дәл солай жауап берді. Сонда Ели сол тылсым шақырудың Құдайдың дауысы екеніне көз жеткізді. Жаратқан Ие Өзінің таңдап алған қызметшісі, самайын қырау шалған қарт адамның жанынан өтіп, бір баламен тілдесуді жөн көрді. Мұның өзі Ели мен оның әулеті үшін ащы, бірақ лайықты әшкерелеу болды.” Патриархтар мен пайғамбарлар, 581.

Ели үйінің діннен тайған кезеңінде айқын аян болмады, өйткені сол күндері Жаратқан Иенің Сөзі «қымбат» еді. «Қымбат» деп аударылған еврей сөзі «сирек» дегенді білдіреді. 1844 жылдан 1884 жылға дейін Лаодикеялық Адвентизмге «айқын аяндар» берілді. Бұл әуелі Филадельфиялық Миллерит қозғалысының тарихында орнықты, ал 1856 жылы Филадельфиялық қозғалыстың Лаодикеялық қозғалысқа ауысқаны айқындала бастады, бірақ айқын аяндар жалғаса берді, өйткені Құдай аса шыдамды әрі мейірімді.

Содан кейін 1863 жылы іргетастық ақиқаттарға қарсы бүлік басталды, бірақ «ашық көріністер» 1884 жылға дейін жалғасты. Содан соң өзгеріс болды. Езекиелдің сегізінші тарауында төрт жиреніштің сипаты күшейе түсетін түрде бейнеленген. 1884 жыл бірінші ұрпақтың тәмамдалуға таяғанын және екінші ұрпақтың басталуын білдіреді. Адвент тарихы 1881 жылы, ал содан кейін 1882 жылы да бүліктің айтарлықтай күшеюінің екі оқиғасы болғанын құжаттайды.

1881 жылы Бас конференцияның президенті (Джордж Батлер) Review and Herald басылымында бірқатар мақалалар жазып, жариялады; сол мақалаларында ол Киелі кітаптың кейбір бөліктері басқа бөліктеріне қарағанда көбірек шабыттандырылған деп уәждеді, ал мақалаларының соңына қарай ол тіпті Киелі кітаптың шабыттандырылмаған кейбір бөліктерін де айқындап көрсетті. Одан кейін, 1882 жылы, баспа ісінің жетекшісі, әрі сол кезде білім беру ісінің де басшысы болған Урия Смит, Уайт қарындасқа болашаққа қатысты пайғамбарлық көріністер немесе өткендегі қасиетті тарих көрсетілгенде, оның сөздері шабыттандырылған деп үйрете бастады; бірақ ол шіркеу мүшелерінің жеке кемшіліктерін көрсеткен кезде, бұл жай ғана оның адами пікірі деп дәлелдеді.

1881 жылы Шайтан қауымның президенті арқылы King James Bible беделіне қарсы ашық шабуыл бастады, ал келесі жылы білім беру және баспа ісінің жетекшісі Spirit of Prophecy беделіне қарсы соған ұқсас шабуыл жасады. 1884 жылдан бастап куәлік бойынша, сол күндері ашық аян болған жоқ. 1863 жылдан 1881 жылға дейін бүлік өршіп, Киелі кітап пен Spirit of Prophecy-ді де қамтитын дәрежеге жетті, әрі енді жай ғана іргетастарды теріске шығаруды ғана білдірмейтін болды.

Езекиелдің сегізінші тарауында бейнеленген төрт жиіркенішті іс ежелгі ақсақалдар арқылы жүзеге асырылады; олар 1863 жылы Лаодикеялық адвентизм ретінде заңды шіркеу ұйымы ретінде бастау алған Иерусалимнің басшылығын білдіреді. Дәл сол уақытта Review and Herald басылымында бір мақала жарияланды; кейбір тарихшылар оның авторлығын Джеймс Уайтқа телиді, дегенмен мақаланың құжаттық деректері оның шын мәніндегі авторы ретінде көбірек Урия Смитті көрсетеді. Қалай болғанда да, Иерихонды қайта тұрғызуға

қарсы қарғыс Джеймс Уайт арқылы анық орындалды, ал 1863 жылғы жалған кестені жасаған адам Урия Смит болды. 1881 жылға қарай Бас конференцияның президенті Review and Herald басылымында Киелі кітаптың толық билігіне қарсы уәж айтқан мақалалар жариялап жүрді, ал келесі жылы Урия Смит Пайғамбарлық Рухының билігіне қарсы шабуыл бастады.

Қорғаушылар болуға тиіс болған ежелгі адамдар Миллердің түсінде бейнеленген әрі Набақұқтың екі тақтасында көрсетілген іргелі шындықтарға қарсы шабуылдан басталған ашық шабуылды бастап кетті. Сол жерден олар Киелі кітап пен Пайғамбарлық Рухының екі куәгеріне шабуыл жасай бастады. Сол уақыт кезеңінде (1880-жылдардың басында) денсаулық сақтау ісінің жетекшісі Джон Х. Келлогг шіркеу басшылығына пантеизмнің спиритизмін енгізе бастады. 1881 жылы Джеймс Уайт жер қойнына тапсырылды, ал Уайт ханым шіркеудің білім беру, денсаулық сақтау және саяси құрылымы басшылығының күшейіп бара жатқан бүлігінің қақ ортасында болды.

1856 жылы келген хабар — яғни «жеті уақыт» туралы күшейтілген нұр, сондай-ақ Лаодикеяға арналған хабар — қабылданбай тасталған еді, сондықтан Жаратқан Ие дәл сол хабарды 1888 жылы Миннеаполистегі Бас конференцияда, ақсақалдар Джоунс пен Ваггонер ұсынған хабар арқылы, қайталап жеткізуді ниет етті. Олардың хабары жаңа хабар емес еді, әрі олардың хабарына қарсы тұрғандарға Уайт ханым тіл қатқанда, ол бүлікшілер Джоунс пен Ваггонер хабарына қарсыласуын ескі межелерді — яғни ежелгі негіздерді — қорғаудағы өз жауапкершілігінің көрінісі деп есептегенін көрсетті. Олардың бүлігі 1888 жылға қарай негіздердің не екенін енді түсінбейтіндерін ашып берді; ал негіз қалаушы шындықтар Мәсіхтің әділдігін білдіреді. Межелер мен Уильям Миллердің ережелері аясында ол былай деді:

«Біз христиандықтың нені білдіретінін, ақиқаттың не екенін, өзіміз қабылдап алған сенімнің қандай екенін, сондай-ақ Киелі кітаптағы ережелердің — бізге ең жоғары биліктен берілген ережелердің — қандай екенін өзіміз үшін білуге тиіспіз. Көптеген адамдар өз сенімін негіздейтін ешбір дәлелсіз, істің ақиқатына қатысты жеткілікті айғақсыз сенеді. Егер олардың алдын ала қалыптасқан пікірлерімен үйлесетін қандай да бір ой ұсынылса, олар оны қабылдауға әбден дайын тұрады. Олар себептен салдарға қарай пайымдамайды, олардың сенімінің шынайы іргетасы жоқ, сондықтан сынақ кезінде өздерінің құм үстіне құрылыс салғанын аңғарады.

«Қасиетті Жазбалар жөніндегі өзінің қазіргі жетілмеген білімін құтқарылуы үшін жеткілікті деп ойлап, соған риза болып тынышталған адам өлімге бастайтын алдануда тынышталған болып табылады. Қателікті ажыратып, ақиқат ретінде тықпаланған барлық дәстүр мен ырымшылдықты әшкерелей алулары үшін, Киелі жазбалық дәлелдермен толық қаруланбағандар көп. Мәсіхтің Ізгі хабарының қарапайымдылығын бүлдіру үшін, Шайтан Құдайға ғибадат етуге өзінің жеке ойларын енгізді. Қазіргі ақиқатты қабылдаймыз дейтіндердің едәуір бөлігі әулиелерге біржола тапсырылған сенімнің нені білдіретінін білмейді,—сендердің іштеріндегі Мәсіх, данққа деген үміт. Олар өздерін ежелгі межелерді қорғап жүрміз деп санайды, бірақ олар селқос та

немқұрайды. Олар сүйіспеншілік пен сенімнің шынайы қасиетін өз тәжірибесіне тоқыстырудың және соған ие болудың не екенін білмейді. Олар Киелі кітапты ыждағатпен зерттеушілер емес, қайта жалқау әрі зейінсіз. Қасиетті Жазбаның үзінділері жөнінде пікір қайшылығы туған кезде, белгілі бір мақсатпен зерттемеген және неге сенетіндеріне берік айқындық танытпайтын осылар ақиқаттан тайып кетеді. Біз бәріне де Құдайлық ақиқатты мұқият зерттеудің қажеттілігін әсерлі түрде сіңіруіміз керек, сонда олар ақиқаттың не екенін шынында да білетін болады. Кейбіреулер өздерінде көп білім бар деп есептеп, өз жай-күйлеріне риза болады, ал шын мәнінде, оларда іске деген құлшыныс та, Құдайға және Мәсіх өздері үшін өлген жандарға деген жалынды сүйіспеншілік те, Құдайды ешқашан танымаған адамдардағыдан артық емес. Олар Киелі кітапты оның майы мен нәрін өз жандарына сіңіру [үшін] оқымайды. Олар оны өздеріне сөйлеп тұрған Құдайдың дауысы деп сезінбейді. Бірақ егер біз құтқарылу жолын түсінгіміз келсе, егер Әділдік Күнінің сәулелерін көргіміз келсе, онда біз Қасиетті Жазбаларды белгілі бір мақсатпен зерттеуіміз керек, өйткені Киелі кітаптың уәделері мен пайғамбарлықтары Құдайдың құтқару жоспарына даңқтың айқын шұғыласын төгеді, ал бұл ұлы ақиқаттар анық ұғыныла бермейді». The 1888 Materials, 403.

Бұл мәлімдеме оның 1888 жыл кезеңіндегі куәлігінен алынған, және ол бүлікшілердің өздері мұны білмесе де, іргетасты құмның үстіне салып жатқанын көрсетеді. Ол былай дейді: «Қазіргі ақиқатқа сенеміз деп мәлімдейтіндердің көпшілігі қасиеттілерге біржола тапсырылған сенімнің не екенін білмейді — іштеріңдегі Мәсіх, ұлылықтың үміті. Олар ескі межелерді қорғап жүрміз деп ойлайды, бірақ олар жылы да емес, суық та емес, енжар». Ол оларды әлі де Лаодикеялық күйде деп көрсетеді, өйткені олар «жылы да емес, суық та емес». Сондай-ақ ол «қасиеттілерге біржола тапсырылған сенім — іштеріңдегі Мәсіх, ұлылықтың үміті» екенін айқындайды. Мәсіх — Мәңгілік Жартас, ал Мәңгілік Жартас ретінде Ол Миллердің түсіндегі асыл тастарды бейнелейді.

«Ескерту берілді: 1842, 1843 және 1844 жылдардағы хабар келгеннен бері біз соның негізінде құрып келе жатқан сенімнің іргетасын шайқалтатын ешнәрсенің енуіне жол берілмеуі тиіс. Мен осы хабарда болдым, және содан бері Құдай бізге берген нұрға адал болып, әлемнің алдында тұрып келемін. Біз күні сайын Жаратқан Иені ынталы дұғамен іздеп, нұр сұраған кезде аяқтарымыз қойылған тұғырдан оларды тайдыруды ойламаймыз. Мен Құдай маған берген нұрдан бас тарта алады деп ойлайсыз ба? Ол Мәңгілік Жартас іспетті болуы тиіс. Ол маған берілген кезден бастап мені жетелеп келеді». Review and Herald, April 14, 1903.

Ол Езекиелдің ежелгі адамдары болған бүлікшілердің маңызды бір шындығын: «Олар себептен салдарға қарай пайымдамайды», — деп айту арқылы айқындайды. Зұлымдар себептен салдарға қарай пайымдай алмайды немесе пайымдағысы келмейді. 1888 жылғы Бас конференция сессиясының салдары соншалықты бүлікшіл болды, сондықтан Уайт ханым кетуге бел буды, бірақ оның періштелік Жетекшісі оған қалып, Қорах, Датан және Абирамның бүлігінің параллель тарихын жазып алуға тиіс екенін бұйырды. Ежелгі адамдардың бүлігі салдар болды, ал оның себебі 1856 жылы «жеті уақыттың» артқан нұрымен келген Лаодикея хабарын қабылдамай тастау еді; содан соң бұл 1863 жылы

іргетастарға қарсы бүлікке ұласты, ал кейін ол әуелі Киелі кітапқа, содан кейін Пайғамбарлық Рухына қарсы шабуылға, сондай-ақ Келлоггтың спиритизмін енгізуге алып келді.

Әрине, ежелгі адамдардың тарихшылары бүлікпен байланысты шындықтарды тарих бойы қоқысқа тең нәрселермен, дәстүрлермен, әдет-ғұрыптармен және мысалдарға арналған ертегілермен бүркемелеп келді, өйткені мұндай бүлікке қатысатындар әрдайым айғақтарды жасыруға тырысады.

Жоспарларын Жаратқан Иеден терең жасыруға ұмтылатындардың, істері қараңғылықта болып: «Бізді кім көреді? Бізді кім біледі?» — дейтіндердің соруы қайғы! Ишая 25:19.

Ишая осы аятта тіл қатып отырған адамдар — оның «Иерусалимдегі осы халықты басқаратын мысқылшыл адамдар» деп атағандары; әрі олар Езекиелдің сегізінші тарауында халықтың қорғаушылары болуға тиіс болған сол ежелгі адамдардың өздері. Езекиелдің куәлігінде, адвентизмнің екінші ұрпағын белгілейтін екінші жиіркенішті істе, олар Ишаяның мысқылшыл адамдары қоятын сұрақтарға жауап береді: «өйткені олар: Жаратқан Ие бізді көрмейді; Жаратқан Ие жерді тастап кетті, — дейді» (Езекиел 8:12).

1888 жылы бүлікке алып келген әрі сол жылы орын алған бүліктің ақиқатын бүркемелеуге тырысатын сол тарихи ревизионистерге «Қасірет» жарияланған.

Бұл зерттеуді келесі мақалада жалғастырамыз.

«Миннеаполистегі жиналыстарға қатысты сіздермен сөйлесуім керек. Бір кезде мен сол жиналыстан кетуге бел байладым, өйткені үстемдік еткен күшті қарсылық рухын көріп те, сезіп те тұрдым. Моррисон бауырлас пен Никола бауырласқа билеуші күшпен ықпал еткен рухты мен бір сәтке де мойындай алмадым. Сіздердің қандай рухтың жетегінде болғандарыңызға мен бір сәтке де күмәндана алмаймын. Бұл, сөзсіз, Құдайдың Рухы емес еді, сондықтан осы алдануда қала беруіңізге жол бермеу үшін мен қазір сіздерге жазып отырмын.»

«Миннеаполисте бұдан былай қалмауға шешім қабылдағанымнан кейінгі түні, түнгі түспе, әлде аян ба — қайсысы екенін анық айта алмаймын, — бойшаң, айбарлы келбеті бар бір тұлға маған хабар жеткізіп, өз міндетімнің орнында тұруым Құдайдың еркі екенін ашып көрсетті, әрі маған Ол Өзі жәрдемші болып, айтуым үшін маған беретін сөздерін айтуға дем беріп, мені қуаттайтынын білдірді. Ол: “Осы іс үшін Жаратқан Ие сені көтерді. Оның мәңгілік қарулары сенің астыңда. Осы жиналыстан өмір үшін немесе өлім үшін шешімдер қабылданады; бұл біреудің міндетті түрде құруы керек дегенді білдірмейді, бірақ рухани менмендік пен өзіне-өзі сенім есікті жауып тастайды, сондықтан Иса мен Оның Киелі Рухының күдіреті қабылданбайды. Оларға алданудан арылып, тәубеге келуге, күнәларын мойындауға, Мәсіхке келіп, Оның оларды сауықтыруы үшін қайта айналуға тағы бір мүмкіндік беріледі”, — деді.»

«Ол: “Менің соңымнан ер”, — деді. Мен жетекшіме ердім, ал ол мені бауырластар өз үйлерін тіккен әртүрлі үйлерге бастап барды да: “Мұнда айтылып жатқан сөздерді тыңда, өйткені олар жазбалар кітабына жазылған, және бұл сөздер осы істе жоғарыдан

келетін даналық рухына сай емес, қайта жоғарыдан түспейтін, төменнен болатын рухқа сай рөл атқаратындардың бәріне айыптаушы күшке ие болады», — деді.»

«Мен әрбір айтушыны өз айтқан сөздерінен ұялуға тиіс ететін сөздерді тыңдадым. Бірінен бірі мысқыл сөздер айтылып, өз бауырластары А. Т. Джоунс, Е. Дж. Уаггонер, Уилли С. Уайт және мен келемеждеді. Менің ұстанымым мен қызметім туралы өз жандарын Құдайдың алдында кішірейтіп, өз жүректерін тәртіпке келтіру ісімен айналысуға тиіс болғандар еркін түрде пікір айтып отырды. Шындыққа ешбір негізі жоқ, өз бауырластары мен олардың еңбегі туралы қиялдан туған жалған қателіктер мен қияли пайымдауларды қайта-қайта ой елегінен өткізуде, сондай-ақ күмәншілдік, күдік және сенімсіздіктің нәтижесі ретінде күмәндануда, сөйлеп, ащы нәрселер жазуда бір еліктіргіш тартылыс бар сияқты көрінді.»

Жетекшім былай деді: «Бұл Иса Мәсіхке қарсы деп кітаптарға жазылған. Бұл рух Мәсіхтің, ақиқаттың Рухымен үйлесе алмайды. Олар қарсыласу рухына масайған және маскүнем өз сөздері мен іс-әрекеттерін қандай рух билеп тұрғанын білмейтіні сияқты, бұлар да енді оны білмейді. Бұл күнә айрықша түрде Құдайға қарсы жасалған қорлық болып табылады. Бұл рухтың ақиқат пен әділдік Рухына ұқсастығы, дүниенің Құтқарушысы Мәсіхке күмәндану, сынау және Оған аңдушы болу үшін одақ құрған яһудилерді әрекеттендірген рухтың ұқсастығынан артық емес.

«Жетекшім маған Мәсіхсіз әңгіменің, айтылған сөздерді қозғаған рухты әшкерелейтін тобырлық әңгіменің куәсі болғанын айтты. Олар өз бөлмелеріне кіргенде, өздерімен бірге зұлым періштелер де кірді, өйткені олар Мәсіхтің Рухына есікті жауып, Оның даусына құлақ асқысы келмеді. Құдайдың алдында жанның кішіреюі болған жоқ. Дұғаның үні сирек естілетін, ал сын, асыра айтылған мәлімдемелер, жорамалдар мен болжамдар, қызғаныш пен көреалмаушылық, жаман ой жору және жалған айыптаулар кеңінен таралған еді. Егер олардың көздері ашылған болса, өздерін үрейлендірер нәрсені — зұлым періштелердің масаттануын — көрер еді. Сондай-ақ олар әрбір сөзді естіп, сол сөздерді көктегі кітаптарға тіркеген Бір Бақылаушыны да көрер еді.»

«Содан кейін маған осы уақытта ілімдік мәселелердегі ұстанымдар жөнінде, ненің ақиқат екені жөнінде қандай да бір шешім қабылдаудың да, немесе әділ тергеп-зерттеу рухын күтудің де пайдасыз екені хабарланды; өйткені яһудилер сияқты, олар да өздері қабылдап алған қандай да бір тармақ не ұстаным бойынша ешқандай өзгеріске жол бермеу үшін одақ құрған еді. Жетекшім маған жазуға еркім жоқ көптеген нәрселерді айтты. Мен өзімді төсекте тік отырып қалған күйде, қайғы мен күйзеліс рухында, сонымен бірге жиналыс аяқталғанға дейін өзімнің міндет постымда нық тұруға, содан соң Құдай Рухының маған қалай әрекет етуім және қандай жол ұстануым керектігін айтатын нұсқауын күтуге деген берік шешім рухында таптым». The 1888 Materials, 277, 278.